

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2566/2018
10.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., улица ... број .., чији је пуномоћник Драгица Бркић, адвокат из ..., против туженог ББ, улица ... бр. ../., чији је пуномоћник Радоје Давидовић, адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2026/17 од 03.11.2017. године, у седници одржаној 10.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2026/17 од 03.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П1 215/16 од 24.04.2017. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог ББ, ... број .. од 29.09.2016. године којим је тужили отказан уговор о раду 30.12.2014. године, чији је саставни део анекс уговора о раду од 23.03.2016. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили исплати на име накнаде штете уместо враћања на рад износ од 290.223,63 динара са законском затезном каматом од 24.05.2017. године до исплате, у року од осам дана од пријема пресуде, а захтев тужиле преко досуђеног износа па до траженог од 580.446,00 динара тј. за износ од 290.222,37 динара са законском затезном каматом на тај износ почев од 24.05.2017. године па до исплате, одбијен је као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили исплати на име трошкова поступка износ од 180.000,00 динара са законском затезном каматом од 24.05.2017. године па до исплате у року од осам дана, а захтев тужиле преко досуђеног износа па до траженог од 246.000,00 динара тј. за износ од 65.242,00 динара са законском затезном каматом на тај износ од 25.07.2017. године па до исплате, одбијен је као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2026/17 од 03.11.2017. године, ставом 1. изреке, делимично је преиначена првостепена пресуда на начин тако што је одбијен захтев за исплату затезне камате на износ трошкова парничног поступка за период од пресуђења до извршности пресуде, а ставом 2. изреке је одбијена жалба и пресуда у преосталом усвајајућем делу потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП и погрешне примене материјалног права из члана 407. став 1. тачка 4. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда поступка из члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП на коју се у ревизији тужени позива. Другостепени суд је правилно оценио да је првостепени суд правилно утврдио чињенично стање везано за потврђујући део пресуде и да је правилно применио материјално право. У погледу одлуке о камати, другостепени суд је због погрешне примене материјалног права преиначио првостепену одлуку и досудио затезну камату на трошкове поступка у складу са законом.

Према утврђеном чињеничном стању, произилази да је тужила била у радном односу код туженог од 2005. године на пословима трговца у огранку туженог у ... у продајном центру у Дана 01.07.2016. године, тужени је упозорио тужилу о томе да су се стекли услови за отказ уговора о раду из разлога што је дана 20.04.2016. године заједно са ВВ магационером из истог продајног центра, купцу ГГ непрописно продала одређену количину сухомеснатих производа. Стављено јој је на терет да је робу наплатила у готовом новцу, а купцу издала непрописне рачуне, без печата и потписа, да је продату робу фактурисала на купца „ДД“ у ликвидацији, који не послује са туженим, а примљен готов новац је делимично задржала - износ од 1.256,72 динара, док је део износа од 4.245,00 динара накнадно уплатила дана 28.04.2016. године на рачун туженог. Иста је требала да купца упути да производ не може да купи у продајном објекту туженог већ код овлашћених дистрибутера. Уместо да поступи како је била дужна, робу је издала без фискалног рачуна за готов новац и по налажењу туженог на тај начин је повредила радну обавезу из члана 179. став 2. алинеја 1 и 2 Закона о раду, као и члан 82. став 1. тач. 1, 2. и 3. Правилника о раду туженог као и члан 4. став 3. назначеног Правилника. Тужени је дана 29.09.2016. године донео решење и тужилу отказао уговор о раду стављајући јој на терет повреду радне обавезе идентична оној која је претходила у упозорењу о отказу.

Даље, у току поступка је утврђено да тужена није продала купцу ГГ већ да је то учинио радник ВВ, а да је раније постојала пракса да се роба продаје одређеним купцима за новац уз наплаћен ПДВ, а потом уплаћује на рачун фирме што је било познато и руководиоцу продајног центра у Рачун ГГ издат је 20.04.2016. године, производе је купио у ..., наплаћена је цена са ПДВ-ом али није издат фискални рачун. Имајући у виду чињеницу да тужила није предузела назначену радњу већ да је продају извршио ВВ, то је првостепени суд нашао да је радни однос туженој престао незаконито. Тужила није захтевала враћање на рад, већ накнаду штете сходно одредби члана 191. став 5. Закона о раду, па је суд усвојио тужбени захтев о

поништају решења о отказу уговора о раду, а делимично усвојио тужбени захтев па је уместо захтеваних 580.446,00 динара тужилји досудио накнаду штете у висини 290.223,63 динара, што одговара висини њених девет месечних зарада.

По оцени Врховног касационог суда, на овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право. Из изведених доказа произилази да тужилја није издала назначену робу већ да је то учинило друго лице ВВ, те да сходно томе иста није повредила радну обавезу из члана 179. став 2. алинеја 1 и 2 Закона о раду и члана 82. став 1. тач. 1, 2. и 3. Правилника о раду, као ни члан 4. став 3. наведеног Правилника. Стога су правилно закључили нижестепени судови да је решење туженог број .. од 29.09.2016. године којим је тужилји отказан уговор о раду незаконито. Сходно таквој примени материјалног права, правилно су закључили нижестепени судови да тужилја има право и на накнаду штете у смислу члана 191. став 2. Закона о раду обзиром да иста није захтевала враћање на рад, а правилно је првостепени суд определио и висину износа који је по том основу досудио тужилји.

Одлучујући о жалби на првостепену пресуду, правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду везано за исплату затезне камате на износ трошкова парничног поступка.

Наводи из ревизије, којима се истиче да је тужилја учествовала у незаконитој продаји јер је купцу ГГ донела робу из магацина до купца, те да није упозорила магационера ВВ који је био задужен за робу у материјалном смислу да продају не сме вршити на начин како је то у спорном случају и учињено јер је то била њена примарна дужност и делокруг обављања посла обзиром да је раније била комерцијалиста и да је и сада обављала те послове, а не само послове продавца, нису од таквог значаја да имају утицаја на доношење другачије одлуке. Ово из разлога што је у решењу о отказу уговора о раду описана тачна радња коју је учинила тужилја, због чега је наводно повредила радну обавезу прописану чланом 172. став 2. алинеја 1 и 2 Закона о раду, члана 82. став 1. тач. 2. и 3. Правилника о раду туженог из члана 43. став 1. алинеја 6 Закона о фискалним касама, а где је наведено да је иста несавесно и немарно извршавала радне обавезе, злоупотребила положај, прекорачила овлашћења што значи да се тужилји на терет, а везано за престанак радног односа није стављен чин пропуштања да упозори ВВ магационера да тако не продаје робу, те што је донела робу из магацина до купца ГГ. Значи тужилји није стављено на терет да је извршила напред описану радњу као основ отказа уговора о раду већ другу радњу, а како је утврђено да иста није учињена од стране тужилје, то се не може прихватити као оправдан навод из ревизије да нижестепени судови су погрешно применили материјално право, те да су ту чињеницу морали да узму у обзир, а ово из разлога што та чињеница у току нижестепеног поступка није ни стављена на терет тужилји, већ су јој на терет стављене радње које су описане у самом решењу о отказу уговора о раду.

Са свега изнетог, Врховни касациони суд налази да су ревизијски разлози у погледу погрешне примене материјалног права неосновани.

- 4 -

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић